

Prijateljem živalic

Lansko leto je naš list prinašal v vsaki številki po nekaj naspelov mladim vrtnarjem in sadjarjem, vrtnaričicam in cvetličaricam. Močno smo bili zadovoljni, ko so nam mladi bralci in bralke »Vrtca« sporočali, da z zanimanjem prebirajo in tudi praktično uveljavljajo navodila. Srčno nas veseli, če smo na ta način vzbudili v vas zanimanje in smisel za praktično vrtnarstvo, sadjarstvo in cvetličarstvo.

Letos pa bomo še prav posebno razveselili tiste naše mlade prijatelje, ki imajo veselje in ljubezen do reje malih živali. Priobčevali bomo sestavke o reji domačih kuncev, kokoši, gosi, rac, golobov, psičkov, mačic, papigic itd. Opozarjali bomo na napake, ki jih rejci zagreše pri zreji malih živali, pisali o hlevčkih in pravilni prehrani ter sploh o vsem, kar bo važno in potrebno. S slikami vam bomo nazorno pokazali, kaj in kako lahko sami naredite z majhnim trudom in stroški, da bodo živalce lepo uspevale in da boste z njimi še prav posebno veseli in zadovoljni. Prav tako in še bolj pa bomo veseli in zadovoljni tudi mi, ako boste naše nasvete pridno prebirali in jih seveda, kar je glavno, tudi praktično uveljavljali. Želimo vam, da bi imeli z rejo domačih živali prijetno zaposlitev, pa tudi gospodarsko korist.

Leopold Paljk:

»Tudi pri nas bomo redili zajčke!«

Gospod učitelj neke ljubljanske ljudske šole je peljal dečke na kratek popoldanski poučni izlet na Rožnik. Kot telički, ki jih spusti kmet privkroja na pašo, so se podili mladi mestni fantički po poteh in stezah, ki držijo k Marijinemu svetišču na vrh hribočka. Spotoma so se za malo časa ustavili pri piscu teh vrstic. Z gospodom učiteljem sva namreč stara znanca iz šolskih let. Če se pa ustavi pastir, se mora ustaviti tudi čreda. Ker sem imel prav takrat na vrtu opravke s svojimi živalcami in je gospod učitelj brž zaslutil, da utegnejo vzbuditi tudi v otrocih zanimanje, me je naprosil, ako si smem z otroki ogledati mojo perutninarsko in kunčjo »farmo«. Vesel sem jim to dovolil. »Mirno! V vrsto po dva in dva!« je ukazoval gospod učitelj, in že so se mi bližali.

»Joj, zajčki!« Ko bi se bili dogovorili, so vsi naenkrat zaklicali.

Pojasnim jim, da so to domači kunci.

»Seveda, udomačeni divji zajci,« pripomni eden izmed učencev.

»Ne boš, Jaka! Motiš se. Domači kunci ne izvirajo od divjih zajcev, pač pa od divjih kuncev, ki jih pa ni več v naših krajih, četudi je njihov pradomovina Južna Evropa, in sicer Španija ter Balearski otoki v Sredozemskem morju. Odtod so se namreč razširili po vsej Evropi in tudi po drugih delih sveta. Ponekod so jih sicer že popolnoma iztrebili, drugod pa prebivajo še v ogromnem številu. Na Poljskem, v Nemčiji, v Belgiji, na Francoskem, pa tudi v Južni Evropi in po otokih Sredozemskega morja delajo kmetom na polju in v sadovnjakih ogromno škodo. Zlasti na nekaterih grških otokih in celo v Avstraliji mrgoli kuncev, ki so postali že prava nadloga za tamkajšnje kmetovalce. Divji kunci se namreč silno naglo množe. Kunčja samica skoti na leto sedemkrat, vsakokrat do 8 mladičev. V štirih letih bi število potomcev naraslo že nad milijon — seveda če bi ostale vse živalce pri življenju. Divji kunci živijo pod zemljo v rovih kot pri nas krti in lisice. Zanimiv je nanje lov z ukročenimi belimi podlasicami, ki spadajo v vrsto dihurjev in jih tamkajšnji prebivalci rede zaradi lova